

Vyvolený – jedinečné povolání Izraele (věnované třem z vyvolených)

Vyvolený

Dohodli jsme se s Mordecaiem, že se setkáme abychom „si popovídali o svých názorech“. Oba jsme však dobře věděli, co tím myslíme. Já jsem mu chtěl povědět o své víře v Ješuu a doufal jsem, že v Něho uvěří i Mordecai. Mordecai mi chtěl vyprávět o radostech, které přináší život ortodoxního Žida. Doufal, že se vrátím „na pastviny“ rabínského židovství. To jsme byli dva mladí Židé na počátku třicítky (no, je to už dávno...). Oba jsme velice horlivě chtěli změnit názory toho druhého. Začít měl Mordecai.

„Avi, Avi, Avi“, bědoval. Jeho hlas se chvěl takovou starostí, kterou bych spíš očekával u nějakého patriarchy, nejméně třikrát tak starého, než byl Mordecai. „Dívám se na tebe a vidím tragédii. Podobáš se muži, který hledá poklady. Ale místo abys kopal na vlastním dvoře, rozhodl jsi se hledat ve dvorech pohanů. Ať už si myslíš, že jsi našel cokoliv: Nedá se to srovnat se slávou, kterou jsi opustil.“ Vzdychl zmučeně. „Vrať se, Avi. Jsi přece jeden z Božích vyvolených. Pojď zpátky.“

Teď jsem byl na řadě já. „Mordecai“, začal jsem – aniž bych se sebemeně pokoušel mluvit tak přehnaně jako on: „Máš pravdu. Jsme vyvolení. Ale proč vlastně jsme vyvolení?“

Mordecaiova hluboká starost jako by se najednou proměnila ve lhostejnost – možná spolupůsobil i trochu hněv nad mojí otázkou. „Kdopak to ví, proč jsme vyvolení?“ Pokrčil rameny. „To je věc HaŠem.“ (doslova „toho Jména“; ortodoxními Židy používané označení Pána Boha, protože nechtějí vyslovit Jeho jméno – pozn. překl. do němčiny) „Stačí přece vědět, že jsme vyvolení. Tak se přece vrať.“

Trochu jsem se k němu naklonil. „Mordecai“, řekl jsem a zatvářil jsem se spiklenecky. „Já vím, proč jsme vyvolení.“

Dnes se především mezi křesťany v Německu, Velké Británii a USA hodně mluví o tom, že křesťané mají Izraeli žehnat, modlit se za Izrael a uznávat, že my Židé jsme stále ještě Božím vyvoleným národem. Jediný problém při tom je, že mnoho věřících vůbec nerozumí, jak mají Izraeli žehnat a jak se za Izrael modlit – a co to znamená, když nás hebrejská Bible označuje jako „vyvolené“.

Když Bible označuje národ Izrael jako „vyvolený“, neznamena ten pojem „vyvolený“, že bychom my Židé byli jako jednotlivci vysvobození ze svých hříchů. Pokud nás Židy Pán Bůh v hebrejských svatých Písmech označuje za vyvolené, vztahuje se to na skutečnost, že nás vyhledal, abychom naplnili určitý cíl, abychom vyplnili určité speciální poslání. V celé naší historii bylo plnění tohoto poslání všecko jiné, než velkolepé. Pán Bůh však ve své dobrotě a milosti ten národ, který vyvolil, ani nezavrhl, ani jeho posláním nepověřil někoho jiného. Stále jsme ještě vyvolení a Pán Bůh stále ještě čeká, že vykonáme to, k čemu nás povolal. Co však je ten úkol? Proč si nás Pán Bůh vybral? Co je to povolání – ve skutečnosti to jediné povolání – které národ Izrael obdržel? Vyjádřeno srozumitelně v běžné řeči: Jaké je vlastně podle Boží vůle naše zaměření? A jak může Církev – Boží „lid“ z jednotlivých spasených lidí ze všech národů, ze Židů i z Nežidů, jak může Církev ten vyvolený národ žehnat a jak se za něho modlit, aby svůj úkol Izrael přijal a naplnil?

Abychom tuto otázku zodpověděli, rád bych vás pozval k nejdůležitějšímu okamžiku našich národních dějin – dějin Židů, k tomu okamžiku, kdy Hospodin naše povolání jasně formuloval a v jedné jediné větě zjevil důvod, proč jako národ vůbec existujeme. Rád bych vás pozval – na Sinaj.

Shrnutí našich dějin do jedné jediné věty

Kontext je vám zřejmě známý. Přesto bych rád „pozadí osvětlil“. V Exodu 19 vidíme mé předky shromážděné pod horou Sinai, nedlouho před tím, než obdrží Zákon. Několik týdnů před tím nás Hospodin vyvedl „mocnou rukou a vztaženou paží“ z egyptského otroctví. Na Egypt dopadlo deset těžkých ran. Převodl nás jako po souši Rákosovým mořem a naše pronásledovatele pohřbil v hlubinách. Teď jsme tábořili pod horou Sinai. Mojžíš vystoupil na horu, aby od Hospodina obdržel další pokyny. Tam mu řekl Hospodin:

„Takto díš domu Jákobovu a oznámíš synům Izraelským. Sami jste viděli, co jsem učinil Egyptským a jak jsem vás nesl na křídlech orličích a přivedl vás k Sobě. Proto nyní, jestliže skutečně budete poslouchat hlasu Mého a ostříhati smlouvy Mé, budete Mi lid zvláštní mimo všechny lidi, ačkoli Má jest všechna země. Vy Mi budete království kněžské a národ svatý.“ (Ex 19,3-6)

Výrazem „království kněžské“ nám Hospodin nesdělil nic menšího, než přesný důvod pro naši existenci jako národa. Abychom však rozuměli, co nám to tady Hospodin říká, musíme pochopit, co tato ústřední výpověď znamená. **Kdo tedy byli kněží a co měli dělat?**

Ve starověku nesli kněží zodpovědnost za dvě věci. Vyučovali lid o Hospodinu a předstupovali před Hospodina za lid. Jinak řečeno: Kněží mluvili k lidem o Bohu a k Pánu Bohu mluvili o lidech. Když tedy nyní celý národ Izrael je povolán jako království kněžské, musíme si položit otázku: které jiné lidi mají vyučovat a za který jiný národ mají předstupovat před Hospodina? Kdo zbývá? Prostě všechny ostatní národy na světě. Zkrátka: Povolání být královským kněžstvem, je povolání do misijní služby. Pán Bůh tak velice milovat svět, že povolal jeden určitý národ, aby všem ostatním lidem vyprávěl o Hospodinu a aby před Hospodina předstupoval za národy světa. Na Sinaji jsme obdrželi víc, než pouze Mojžíšův Zákon; obdrželi jsme misijní poslání, které kotví v Boží vášnivé lásce k národům světa a v Jeho touze, aby Jeho zjevení se dostalo ke všem lidem na zemi.

Hospodin měl v plánu vybudovat kněžské království – národ učitelů a přímluvců, vyslanců a prostředníků – aby se všechny ostatní národy dověděli, kdo je Hospodin. Všechny národy Jej měly uctívat a sklánět se před Ním u Jeho nohou. Nás Židy stvořil proto, abychom ostatním národům hlásali Jeho lásku. Povolal nás, abychom byli světu Jeho svědky. *Toto pověření, abychom celými svými dějinami byli společenstvím svědků, začalo povoláním Abrama. Neboť*

KDYŽ HOSPODIN POVOLAL ABRAMA...

– leželo Mu na srdci svědectví pro celý svět

Hospodin povolal Abrama takto:

„Vyjdi ze země své a z příbuznosti své i z domu otce svého do země, kterou ti ukážu. Učiním tě v národ veliký a požehnám ti a zvelebím jméno tvé a budeš požehnaním. Požehnám také žehnajícím tobě a zlořečícím tobě budu zlořečit; ano, požehnány budou v tobě všechny čeledi země.“ Gn 12,1-3

Jak se mělo stát Abramovo potomstvo požehnaním pro svět? Apoštol Pavel to poznal a dal to nám všem vědět. Když píše o nás, svých bližních podle těla, o Židech, vysvětluje...

Především je jim (nám Židům) svěřený Zákon Boží... jim náleží synovství, sláva, smlouvy, dar Zákona, bohoslužby, sliby, jim náležejí praotcové a z nich je po stránce tělesné i Kristus (Mesiáš) – Bůh, který je nade všechno, budiž veleben na věky! Amen.“ Ř 3,2; 9, 4 – 5

Je mi do smíchu, když pomyslím na křesťany, kteří mi lichotí a říkají, jak je svět Židy požehnaný uměním, oslňujícím intelektem, úžasným vědeckým pokrokem. Jakkoliv také obdivuji Chagalla, vysoko si cením Spinozu a jsem vděčný za sérum proti poliomyelitidě: upřímně musím přiznat, že všechno jmenované a ještě další „židovské požehnání“ je vlastně jen druhořadým požehnaním – ve srovnání s tím, co měl Hospodin v úmyslu. V těch shora citovaných Pavlových

slovesch apoštol vysvětluje, že *Pán Bůh nás vyvolil, aby svět požehnal zjevením Sebe Sama*: předně skrze Svě zapsané zjevení (Pavel říká Zákon Boží); zadruhé konečně skrze zjevení Svěho vtělení (Slovo tělem učiněné, Sám Mesiáš Ješua). Skrze židovský národ daroval Hospodin světu Bibli a pak Mesiáše, o kterém Bible svědčí. A tak odhalujeme v Abramově požehnání skryté záblesky Božího srdce plného lásky ke všem národům. Objevujeme také Boží záměr stvořit si jedinečný národ, složený ze svědků pro celý svět. Uskutečňování tohoto záměru – poslat do světa židovské svědky - vidíme čím dál jasněji se rozvíjet v našich dějinách. Jeden příklad...

KDYŽ NÁS HOSPODIN VYKOUPIIL Z EGYPTA...

– leželo Mu na srdci svědectví celému světu

Každý rok už celá tisíciletí slavíme Pesach a vzpomínáme na úžasné vysvobození z Egypta. Když nás však Hospodin vyváděl z domu otroctví – jednal tak pouze v našem zájmu? Jistěže ne. Podle biblické zprávy všechny ty události kolem našeho vysvobození z Egypta byly velice úzce spjaté s Boží touhou ukázat Egyptanům – ba dokonce celému světu, že On Sám je ten všemohoucí, jediný Bůh. Mojžíšovými ústy mluvil Hospodin k jednomu pyšnému a nepovornému faraónovi:

„Nebo Já ted' už pošlu všechny rány své na srdce tvé i na služebníky tvé i na lid tvůj, abys věděl, že není podobného Mně na vsí zemi... Ale však proto jsem tě zachoval, abych ukázal na tobě moc svou a aby vypravovali jméno Mé na vsí zemi.“ (Ex 9,14.16)

Egyptské rány, Pesach, rozdělení Rákosového moře – Hospodin všechny události kolem našeho vykoupení organizoval tak, aby faraón, Egyptané a nakonec celý svět se dověděl, že On Sám je Bůh a že mimo Něho není žádný jiný. A to se Hospodinu podařilo. Neboť ještě dnes ve všech národech, kde se čte Bible, znají zprávu o Božím soudu nad falešnými bohy Egypta. A ve zprávě o našem vyjítí z Egypta Bible vypravuje, že jsme neodešli sami. Táhlo s námi *„jiného lidu mnoho“* (Ex 12,38) Jinak řečeno: šli s námi Egyptané, kteří se rozhodli obrátit se zády ke svým pohanským modlám a přidržet se Hospodina, Boha Abrahamova, Izákova a Jákobova. Proč se tak rozhodli? Protože Hospodin použil naše vysvobození jako svědectví pro ně a pro celý svět.

KDYŽ NÁM HOSPODIN DAL ZÁKON

– leželo Mu na srdci svědectví pro celý svět

Bible nás učí, že Zákon jsme dostali z mnoha důvodů. Například (**zaprvé**) proto, aby nás zachoval naživu – abychom nejen přežívali, ale také, aby se nám tělesně dobře vedlo (Dt 6,3). Velká část Zákona má nedocenitelnou hygienickou hodnotu – zejména pokud se týká potravin přijatelných a nepřijatelných. **Zadruhé** jsme od Hospodina dostali Zákon proto, aby náš život v Zaslíbené zemi byl požehnaný (Dt 28,1 – 14). Hospodin nám zaslíbil: Pokud budeme dodržovat Jeho smlouvu, odmění naši poslušnost požehnáním plodnosti, vítězství a vážnosti, cti. **Zatřetí** jsme dostali Zákon, aby nás oddělil ode všech nás obklopujících národů, ba dokonce ode všech národů na celém světě (Ex 19,5.6). Hospodin chtěl, abychom se lišili ode všech ostatních národů všemi aspekty svého života – počínaje stravováním přes rozvoj obchodování až po zemědělství a zacházení s půdou a dobytkem, ba dokonce až po výrobu oděvů. **Začtvrté** nám Hospodin dal Zákon, aby na nás zjevil Svůj Boží svatý charakter (Lv 19,2; Dt 4,9; Ř 7,12). Zákon je svatý, spravedlivý, dobrý a milostivý – přesně takový, jaký je Hospodin, který nám Zákon dal. Hospodin nám dal Zákon **zapáté** proto, aby otevřel náš zrak na hřích a poučil nás o hříchu, usvědčil nás jako hříšné, ba dokonce aby se hřích rozmohl (Ř 7,7 – 11). **Zašesté** jsme dostali od Hospodina Zákon proto, aby nás vedl k víře v Mesiáše (J 5,39; Ga 3,24).

Je však ještě nejméně jeden další důvod, proč nám Pán Bůh dal Zákon. Mojžíš to vysvětluje:

„Řiďte se jimi (Božími příkázáními), dodržujte je a ostatní národy uvidí vaši moudrost a rozumnost. Až uslyší o všech těchto pravidlech, řeknou: Jak moudrý a rozumný lid! Jak znamenitý národ! A vsutku – který mocný národ má bohy tak blízké, jako je Hospodin, náš Bůh, kdykoli k Němu voláme? (Dt 4, 6 – 7)

Pojem „národy“ zní zde v hebrejštině „gojim“. V této souvislosti je to označení pro všechny, kdo nejsou Židé. Ať se to zdá jakkoliv překvapivé: *Hospodin nám dal Zákon na svědectví národům, které nás obklopují* – na základě Své lásky k pohanům a v touze, aby k Němu přišli. Dal nám Zákon, aby okolní národy uviděly v příkázáních odlesk svaté Boží podstaty, která určuje náš každodenní život.

Hospodin chtěl každou oblast našeho života – naše uctívání, naše sociální vztahy, naše zaměstnání – chtěl, aby celý náš život jako národa svítil jako světlo pro celý svět. Chtěl národům nás obklopujícím dát na srozuměnou, že náš Bůh je reálný; že náš Bůh je nám nablízku a že odpovídá, když k Němu voláme. Chtěl, aby to národy viděly a aby tomu porozuměly, protože chtěl, aby se odvrátily od své modloslužby a aby nadále sloužily jen Jemu, pravému a živému Bohu.

Dalo by se říci, že jeden důvod pro vydání Božího Zákona byl Boží záměr, abychom dráždili nežidovské národy k žárlivosti.

Hospodin nás uvedl do Zaslíbené země a dal nám Zákon, *abychom svítili jako světlo pro ostatní národy a táhli je tak k Němu*. Pokud vnímáme vazbu mezi naší přítomností v zemi Izrael a uskutečňováním Zákona jako aktivní prostředek ke zvěstování evangelia národům, začínáme také chápat, jak velice Hospodina zarmucovala naše stálá neposlušnost. Naše stálé znevažování smlouvy dokládalo nejen naši hlubokou nevděčnost vůči Hospodinu za všechno, co pro nás udělal, ale také to poškozovalo Jeho svědectví národům, jak je chtěl skrze nás prezentovat.

Snadno si můžeme představit, jak naše porušování smlouvy a její znevažování hluboce zraňovalo Boží srdce. Jen pomysleme na vyznávající křesťany naší doby, jejichž životní styl je daleko od Boží normy a jak znevažuje naše svědectví v očích našich přátel a příbuzných, kteří ještě Pána neznají. Mnozí z nás mají milované lidi, které bychom rádi viděli smířené s Hospodinem. U mnoha z nich konstatujeme neochotu naslouchat nám, když jim chceme vyprávět, jak v našem životě Ješua jedná. A pak nějaký prominentní věřící na veřejnosti „padne“ a odhalení jeho hříchu se naši víře posmívá.

Teď naši miláčkové už chtějí s námi o Pánu hovořit. Nezajímají je však Ješuoovy nároky na náš život. Chtějí jen líčit to pokrytectví těch, kdo tvrdí, že Ješuu následují. „Tak to tedy vypadá s těmi, kdo věří v Ješuu“, posmívají se. To nás bolí, protože život „padlých“ věřících poškodil a znevážil naše svědectví lidem, které bychom tak rádi viděli zachráněné.

Když už my lidé jsme nešťastní, když naše svědectví je zpochybněné životem jiných věřících, kteří to o sobě tvrdí – jak snadno si můžeme představit tu strašnou bolest Božího srdce, když si nárokujeme, že jsme lid Jeho zvláštního vlastnictví, ale vůbec nežijeme jinak než ostatní svět. Jeho lásku k národům jim znechucujeme a Jeho svědectví pro ně otravujeme. Národy kolem nás vidí tu propast, která je mezi tím, co říkáme a jak to provádíme v praktickém životě. Výsledek je: místo abychom národy dovedli k tomu, že se roztouží po našem Bohu a velebily Ho, náš praktický život vede k tomu, že Hospodinem pohrdají a rouhají se Jeho svatému jménu.

Jaká ironie, jaká tragika!

Ve Své lásce k nám a věrnosti vůči našim otcům nám Hospodin daroval Zaslíbenou zemi.

V touze, aby národy byly konfrontované s realitou Boha, postavil nás jako živé světlo pro národy - světlo, které má dle Jeho záměru svítit každodenním působením našeho smluvního vztahu s Ním.

Ve Své milosti nás hned nesoudil, jak by to vyžadovalo naše porušování smlouvy.

Ve Svém slitování nám posílal proroky, aby nás volali k pokání, aby se obnovilo naše svědectví a svět se nepropadl do temnoty.

Opakovaně a z celého srdce nás prosil, abychom setrvali na Jeho cestách. Opakovaně volal proti našemu nevěrohodnému chování a zval nás, abychom se vrátili. Nakonec to však byl dlužen Svě spravedlnosti, aby soudil. Vyhnal nás tedy ze Země a museli jsme pobýt 70 roků v babilonském zajetí. Jako by tím prohlásil: „Protože jste v Zaslíbené zemi nechtěli žít jako světlo pro národy, vyženu vás nyní ze Země a budete od této chvíle žít v temnotě, budete sloužit jiným národům a hnát se za falešným zbožím, které národy uctívají.“ Avšak i poté...

KDYŽ NÁS HOSPODIN VYHNAL ZE ZEMĚ

– leželo Mu na srdci svědectví celému světu

Dokonce i naše vyhnání ze Zaslíbení země sloužilo na svědectví světu. Hospodin mluvil skrze proroka Ezechiele o soudu, který už byl za dveřmi. Ezechiel 5,15 čteme:

„A tak bude k útržce, k posměchu, k hroznému příkladu a k užasnutí národům, kteří jsou vůkol tebe, když vykonám proti tobě soudy v hněvu a v prchlivosti a v žehrání zuřivém. Já Hospodin mluvil jsem.“

Hospodin použil naše vyhnání, aby uštědřil celému světu lekci. Když národy viděly soud nad námi, dostaly možnost poznat, že muži a ženy mají před Hospodinem zodpovědnost, že se před Ním budou zodpovídat; že Hospodin jedná spravedlivě; že odměňuje ty, kdo zachovávají Jeho smlouvu; že trestá ty, kdo opouštějí Jeho cesty nebo je ignorují.

A stejně tak, jako naše vyhnání posloužilo jako svědectví světu, posloužilo i naše navrácení jako svědectví o Boží věrnosti, který trestá, vychovává, očisťuje, zachovává – a že znovu zasažuje národ, který ze jména povolal. Hospodin zvěstuje opět skrze Ezechiele 36,23-24:

„A národové poznají, že Já jsem Hospodin, praví Panovník Hospodin, když posvěcen budu ve vás před očima jejich. Nebo poberu vás z národů a shromáždím vás ze všech zemí a uvedu vás do země vaší,“

Když jsme poznali Boží úmysl se svým národem, můžeme v dějinách pokračovat a číst zprávu v prvních kapitolách Skutků jako to, co skutečně je – jako pokračování vzoru. Boží plán, že použije židovský národ jako důležitý nástroj svého spásného díla pro všechny národy na tváři země, se ve Skutcích dále rozvíjí. Neboť....

KDYŽ JEŠUA PO SVÉM ZMRTVÝCHVSTÁNÍ VYSÍLAL SVÉ UČEDNÍKY A SESLAL SVATÉHO DUCHA...

– leželo Mu na srdci svědectví pro celý svět

První slova ve Skutcích vypravují o tom, co Ješua učil Svě učedníky asi čtyřicet dní po svém zmrtvýchvstání. A pak dle Sk 1,6 Mu položili někteří učedníci otázku, z níž je zřejmé: Ještě stále jsme nepochopili tu podstatu a důvod, pro který nás Hospodin vyvolil. Někteří učedníci vycházeli z toho, že zmrtvýchvstání signalizuje brzký „konec“ věků a posune nás všechny do „olam haba“ – přicházejícího světa. Zeptali se: „Pane, obnovíš už teď království Izraele?“ (B21) Ješuaova odpověď naprosto jednoznačně dává na srozuměnou, že se vůbec nejednalo o konec; v jistém smyslu to byl začátek.

„Není vaše věc znát časy a doby, které si Otec ponechal ve Svě pravomoci. Přijmete ale moc Ducha svatého a budete Mými svědky v Jeruzalémě, v celém Judsku, Samaří a až na konec světa.“ (Sk 1,7-8)

Zase jednou **svědkové pro celý svět**. Kladu si otázku, jestli někteří učedníci si při těch slovech nepovzdechli a nepomysleli: „Nic se nezměnilo! Zase svědkové pro celý svět.“

Nyní tedy zde stálo naše povolání jako národa a důvod našeho vyvolení jasněji než kdy dříve – stalo se realitou. A působení tohoto povolání brzy nabere novou dynamiku a směr. V minulosti nás Hospodin používal především jako přitažlivé světlo. Jistě, proroci přinášeli poselství pro národy a často dokonce cestovali s Božím voláním k pokání přes hranice Judska a Izraele, jako například Jonáš. Většinou však Boží strategie, jak chtěl skrze nás zasáhnout národy v těch dnech, byla přitažlivost. Naše existence v Zaslíbené zemi, naše dodržování Zákona, přítomnost Svatyně na Chrámové hoře – všechna tato svědectví používal Hospodin jako prostředek k tomu, aby národy přitáhl k Sobě. Nyní však chtěl charakter svědectví změnit: od strategie přitahování ke strategii pronikání. A stejně jak Otec poslal Mesiáše – to Světlo života – aby proniklo temnotu tohoto světa, chtěl nyní Mesiáš poslat Svě uředníky – to světlo světa – aby pronikli národy a s Jeho dobrou zprávou vytáhli do celého světa.

Přesný čas, který Hospodin vybral pro to první vyslání tohoto světoširého výpadu, byl židovský svátek šavuot – Letnice. Ve Skutcích 2 čteme o prvních Letnicích po zmrtvýchvstání Ješuji. V ten čas se shromáždili do Jeruzaléma náboženští Židé a nežidovští proselyté (na židovství obrácení pohané) z celé Římské říše. A v té chvíli sestoupil na učedníky Duch svatý. Zmocnil je zvěstovat evangelium v mateřském jazyku všech národů tam shromážděných.

Jako součást mojžíšovského Zákona byl šavuot první svátek žně na počátku nového roku. Nemělo by nás tedy překvapovat, že o prvním šavuotu po Ješuvě zmrtvýchvstání shromáždil Hospodin první žeň z národů, která téměř po dva tisíce let narůstala.

Je zajímavé, že dle naší tradice se události ze 2. Mojžíšovy 19 udály o nejprvnějším šavuotu vůbec. Jinak řečeno: o prvním šavuotu po našem vykoupení z Egypta nás Hospodin povolal, abychom byli královstvím knězů – národ vyslanců a prostředníků pro svět. Jestliže tato tradice je správná – jaká je to mocně vypovídající paralela! Vždyť o dalším prvním šavuotu – tom prvním po zmrtvýchvstání Mesiáše – vidíme naše nové pověření být Hospodinovými vyslanci, kteří mají nést evangelium ke všem národům světa. Ješua nám přikázal, abychom vyvolávali, že On všechno naplnil, co o Něm bylo dávno prorokované v prorocích a Písmech. Mesiáš už přišel, zemřel jako smířčí oběť za naše hříchy a vstal mrtvých. *Nyní je pro každého možné vstoupit do korektního vztahu k Bohu Abrahamovu, Izákovu a Jákobovu – avšak jedině na základu pokání a víry tomu, co pro nás vykonal Ješua.* Přijetí tohoto poselství znamená přijmout Boží odpuštění a Jeho dar věčného života. Odmítnutí tohoto poselství však znamená vystavit se Božímu soudu a jít vstříc věčnému oddělení od Pána Boha. Ve své nevysvětlitelné přehluboké lásce se Hospodin Sám nám daroval ve smrti a zmrtvýchvstání Ješuvě. To chtěl dát na vědomí všem lidem – počínaje v Jeruzalémě, ale pak dále až do toho nejdlehlšího koutu světa. Proto nám přikázal:

„Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření!“ (Mk 16,15)

Přesně tak nám Hospodin nařídil vyjít hlasem proroků:

„O Jeho slávě národům vyprávějte, o Jeho divech řekněte lidem všem! Národům řekněte: HOSPODIN kraluje!“ (Ž 96,3.10)

„Oslavujte Hospodina, Jeho činy rozlašujte mezi národy... ať se to dozví celý svět!“ (Iz 12,4.5)

Hospodin se nemění...

Tento vzor můžeme odhalit v celých našich dějinách. Když Hospodin povolal Abrahama, když nás vykoupil z Egypta, když nás určil za království knězů, když nám dal Zákon a uvedl nás do Zaslíbené země, když nás ze Země vyhnal a pak přivedl zpět, když těm prvním v Ješuu věřícím poručil, aby se odvážili vyjít – vždycky nás používal jako Svě svědky pro tento svět. Ve Svě lásce k národům vyvolil jeden národ, aby zvěstoval evangelium Jeho lásky.

Jak však je to dnes? Zůstává toto povolání ke službě vyslanců stále ještě ve své celistvosti nadále posláním tohoto národa – pro život všech nás, kteří jsme se narodili jako Židé? Nejméně dvě místa z Písma jasně ukazují, že my Židé jako národ neseme zodpovědnost Hospodinových

svědků dobré zprávy – nejenom jako jednotlivci, ale na široké národní, lidové úrovni. Tato dvě místa najdeme v Ř 11,28.29. a 1P 2,9.

V Ř 9 až 11 píše apoštol Pavel o celém izraelském národu. Otevřeně popisuje naše odvrácení od Mesiáše, aby Nežidé se stali účastníky Boží milosti a milosrdenství (Ř 11,11). Mluví však také jasnými slovy o skutečnosti, že Hospodin nás navzdory naší neposlušnosti a nevěře neza-vrhl (Ř 11,1násl.) Jeden z důvodů Boží nezlomné věrnosti vůči našemu národu je zakotvený ve stále trvajícím povolání našeho života jako národa. Pavel píše:

„Bůh nelituje svých darů a povolání!“ – pokud se týká židovského národa. (Ř 11,29)

Zajímavé – slovo dary (milosti) je zde v množném čísle a vztahuje se na všechno to nezaslou-žené vlastnictví, která náš milostivý Bůh vložil do našich nehodných rukou – jako smlouvy, za-slíbení, Zaslíbenou zemi, Bibli a nakonec Mesiáše. Slovo povolání je v jednotném čísle. Proč? Protože Hospodin nám v celé naší souhrnné historii dal jako národu jen jedno jediné povolání.

A jaké je to povolání? Být královstvím kněží, světlem pro národy, společenstvím svědků pro ostatní svět.

Pokud si tím nejsme až tak jistí, je třeba se jen podívat na slova apoštola Petra – toho apošto-la Židů. 1Pt 2 vysvětluje Petr spásný důvod našeho rozptýlení do celého světa; a potvrzuje dů-vod existence našeho národa. Jistě, jeho slova platí pro každého věřícího z jakéhokoliv národa (stejně pro Židy jako pro Nežidy) a v každé době. Musíme však mít na paměti historické pozadí Petrova dopisu a vzpomenout si na lidi, jimž je obzvlášť jeho list adresovaný. Apoštol Židů Petr píše židovským věřícím, rozptýleným po celé Římské říši, kteří žijí v Pontu, Kapadocii, Asii a Bytýnii. Petr píše převážně židovským věřícím a používá slov, která musí židovskému publiku připadat dost známá, pokud byli obeznámení se Zákonem. Také nám by měla tato slova být dost blízká:

„Vy jste však vyvolený rod, královské kněžstvo, svatý národ, lid získaný do vlastnictví, abyste hlásali ctnosti Toho, který vás povolal ze tmy, do svého podivuhodného světla.“ (1P 2,9)

Vzpomínáte si na Ex 19,5.6? Není to náhodou, že se ve způsobu Petrova vyjadřování ozývají slova, která Hospodin promlouval skrze Mojžíše, když zjevoval důvod pro naši existenci jako národa. Na Sinaji jsme byli povolání být královstvím kněží – národ svědků.

Později asi po 1300 letech Petr toto povolání potvrzuje. A aby se opravdu vyloučila jakákoliv pochybnost a jakékoliv nedorozumění, říká Petr, že jsme byli stvoření, „*abychom zvěstovali ctnosti Toho, který nás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla.*“

To je to jediné celonárodní povolání, které kdy Izrael obdržel. To je to celonárodní povolání, které je podle Pavla nezrušitelné, neodvolatelné a které není možné někomu předat. K tomu jsme byli my Židé vyvolení: abychom jako národ byli svědectvím pro ostatní národy, národ svědků pro Hospodina.

Nechápejte to, prosím, špatně! Rozhodně netvrdí, že jako misionáři jsme povolání jen my Ži-dé. Je to zodpovědnost všech následovníků Ješuoých – Židů i Nežidů - aby svým životem, svou prací, svými slovy a svou láskou byli svědky pro svého Pána. Je však jen jeden celý ná-rod, jen jediný lid, který si Hospodin povolal, aby jako národ byl svědkem celému světu. Židé! A na základě Své lásky k národům povolal nás Židy, protože Mu v ohnivě horlivosti tolik záleželo na tom, aby se Jeho slovo rozšířilo.

Možná jste si toho všimli: zvěstujeme neohroženě evangelium právě jako Židé, každý si toho všímá. Hospodin dokonce použil i tu tragiku našich dějin, aby z nás vykoval blesky evan-gelia. Pro mnohé je naprosto absurdní pouhé pomyšlení, že my Židé neseme poselství kříže. Ale právě tato disonance a zdánlivá absurdnost poutá pozornost lidí a provokuje v nich otázku: „Co to tady tihle povídají?“

„Židu předně, potom i Řeku...“

Neptali jste se už někdy, proč apoštol Ř 1,16 píše, že evangelium je mocí a má být kázáno předně Židu a potom i Řeku? Nezdálo se vám to divné? Jistě, Pavel byl Žid narozený v Tarzu v Cilícii, vychovaný v Jeruzalémě u nohou Gamaliele. Ale tento Žid z Židů – jak se sám označuje – nebyl povolán za apoštola mezi Židy. Byl určený za Božího apoštola pro Nežidy, úkol, který zpočátku přijímal poněkud váhavě, jak sám přiznává (viz Sk 22,17 – 21). A přece to byl právě Pavel, apoštol pro Nežidy, který svoji službu v každém městě začínal tak, že nesl evangelium nejdříve do synagogy mezi Židy. A byl to Pavel, apoštol Nežidů, který napsal, že evangelium se má předně přinést Židům a pak stejně tak Řekům. Proč? Na co toto pořadí?

Někdo si možná myslí, že je to prostě výpověď vytrysklá z jeho vrozené veliké lásky k jeho židovskému národu. Jistě, miloval nás láskou, která se dá srovnat jen s tou Mojžíšovou a kterou předčí jen láska Ješua. Jak Mojžíš tak také Pavel byli ochotní kvůli nám, svým bratrům, být vymazaný z knihy života (Ex 32,32) a být odřezaný od Mesiáše (Ř 9,3). A to, co byli ochotní snést jak ten prorok tak ten apoštol, to skutečně dokonal pro nás a pro všechny národy Mesiáš. Nemyslím si však, že Pavlovo prohlášení „Židu předně“ bylo pouhé upřednostňování, vytrysklé z jeho lásky k vlastnímu národu.

Nemyslím si ani, že mu zde šlo o nějakou teologickou prioritu, jako by chtěl říci: „Nejdříve dětem a přirozeným dědicům, potom těm vzdáleným.“ To ne. Pavel byl misionář a stratég. V Pavlově prohlášení se skrývá nanejvýš důležitá strategie, pokud ji vůbec chceme naslouchat. Apoštol pohanů Pavel rozuměl Božímu plánu, podle kterého chtěl nést evangelium do celého světa. Pavel chápal tu „zapalující“ roli, kterou mělo sehrát v evangelizaci pohanů „židovské“ vyvolení. Tak nesl evangelium především tomu lidu, tomu národu, který byl Hospodinem povolán do role vyslanců, aby to poselství mohli nést do světa povolání vyslanci.

Pokud toto vyvolení dodnes trvá (a Pavel to potvrzuje), pak trvá i ta naléhavost nést evangelium židovskému lidu trvá dnes tak jako tehdy. Víte, evangelium nemůžeme totiž zvěstovat, pokud evangelium nevěříme. A evangelium nemůžeme věřit, pokud je neslyšíme. A nemůžeme evangelium slyšet, pokud je nikdo nejdříve nám nenese. Nejlepší způsob, jak pozdržet světovou misií, je zadržování evangelia Židům.

Několik doporučení – ne zrovna hodných následování

Ať už to zní jakkoliv podivně, rád bych zde uvedl několik návrhů, jak je možné pozdržet šíření evangelia, (Ano, berte ty body vážně, jen je prosím neuvádějte do praxe!):

Tu strategickou důležitost nést evangelium předně Židům, vnímejte jako něco vedlejšího.

Definujte naše neodvolatelné vyvolení a povolání nově: prohlašujte, že dnes už židovskému národu neplatí.

Nemodlete se za spásu Židů a za ty, které Hospodin povolal, aby jim nesli evangelium.

Nedrážděte nás k žárlivosti, abychom vám nezáviděli váš vztah k našemu Mesiáši.

Odsuzujte nadále Židy naší doby k věčnému oddělení od Hospodina – s výmluvou, že jednoho dne tak jako tak celý Izrael bude spasený, takže není dnes potřeba se starat o evangelizaci Židů.

Věřte následující pohodlné, ale smrtelné lži: Protože my Židé jsme vyvolení, jsme automaticky spasení. Nemusíme proto činit pokání ani věřit v Ješuu.

Prostě najděte si ten nejlepší důvod, proč nám Židům nenést evangelium. Nenajdu lepší možnost, jak nám Židům zadržovat evangelium či jak brzdit zevangelizování celého světa.

Teď ale vážně: Přisudte evangelizaci mezi Židy ten strategický význam, který jí přisuzoval Ješua a apoštolé; modlete se za spásu Izraele, jak za ni prosil apoštol Pavel (Ř 10,1); drážděte nás k žárlivosti; prostě ujměte se té role, kterou vám přisoudil Hospodin, abyste zvěstovali evangelium předně Židům, a my Židé je pak budeme předávat každému, s kým se setkáme. K tomu jsme byli vyvolení. K tomu jsme byli povolání.

„Požehnám těm, kdo ti žehnají...“

Nyní se dostávám k té otázce, kterou jsem položil hned na začátku. Pokud sbory a církve chápou, k čemu byl Izrael vyvolený – jak mají sbory a církve Izraeli žehnat a jak se mají za Izrael modlit? Jak mohou sbory a církve nejlépe vyjádřit svoji lásku k mému židovskému lidu? Odpověď je vlastně velmi jednoduchá, ale vůbec není pohodlná. Církve a sbory se musí zasadit za záchranu Izraele, aby Izrael mohl poznat a uchopit své vyvolení, své povolání, k jehož naplnění nás Hospodin vyvolil – abychom celému světu nesli evangelium.

Už slyším ty námitky: „Ale Židé se urazí!“ Jistě, dokonce mnozí. Pokud budete otevřeně hovořit o tom, že můj národ musí přijmout Mesiáše, aby byl spasený a mohl naplnit své poslání, nezískáte si mnoho přátel. Všichni mezi námi tohle už dávno pochopili, ALE TAKÉ JSME POROZUMĚLI: Pokud opravdu svůj národ milujeme, musíme zápasit o spásu svého národa, nehledě na odmítání, které při tom zakusíme. Biblická láska vyžaduje, aby nám méně záleželo na nás samých než na těch, které chceme milovat.

Jak tedy mají sbory a církve Izrael milovat, žehnat mu a modlit se za něj?

Milujte náš národ tak, jak ho miloval apoštol Pavel, s nevýslovnou bolestí, protože jsme dnes od Hospodina oddělení. Pavel píše: „*Přál bych si sám být zavržen od Krista ve prospěch svých bratrů, svých tělesných příbuzných.*“ (Ř 9,3)

Žehnejte můj lid, jak mu žehnal Pavel: tak, že mluvíte pravdu, že nás dráždíte k žárlivosti. Pavel píše v Ř 11,13-14: „*Sám jsem přece apoštol pohanů a jsem na svou službu náležitě hrdý. Kéž bych ale skrze ni mohl vzbudit žárlivost svých příbuzných a některé z nich přivést ke spáse!*“

Modlete se za můj lid, jak se za nás modlil Pavel: s tím přemáhajícím přáním srdce vidět nás s Otcem smířené vírou v našeho Mesiáše Ješuu, jak o tom píše Ř 10,1: „*Toužím celým srdcem a modlím se k Bohu za spásu Izraele.*“

Každá láska, každé požehnání, každá modlitba za Izrael oddělená od vroucí touhy vidět spásu Izraele, je láska, žehnání a modlitba, která neodpovídá biblické normě.

Slovo pro mé židovské bližní, kteří ještě nevěří...

S tímto světem jde všecko totálně špatně. My Židé jsme to už vždycky věděli a odjakživa jsme s tím chtěli něco udělat. Avšak ať už to bylo ve vědě nebo na poli sociálním, v politice nebo v umění: všechny naše pokusy o obnovu světa selhaly. Problém není ve společnosti. Problém jsou lidé. Špatnosti ve společnosti jsou jen důsledkem té nemoci, která vězí v každém z nás. Bible – naše Bible – nazývá tuto nemoc „hřích“.

Ať už tomu věříte nebo ne: Hospodin je se současným stavem věcí mnohem nespokojenější než vy nebo já. Věděl, jaký nepořádek, jaký zmatek, jaké páte přes deváté uděláme ze svého života. A ještě dříve než ta zkáza vůbec u nás začala, uvedl v chod plán záchrany. Zaslíbil, že pošle Mesiáše, který vytrpí ten rozsudek, co zasloužil každý z nás, zemře jako výplata za naše hříchy a vstane mrtvých. A Hospodin si vyvolil jeden národ, náš národ, aby z něho vzešel Mesiáš, a všecko dobře zajistil, aby se poselství o Mesiáši dostalo nejdříve k našemu národu a potom do celého světa.

Jsem Žid, a pokud se vám dařilo jen trochu podobně jako mně, vyrostli jste ve vědomí, a stále dokola jste slyšeli: podle Písem a podle tradice jsme vyvolený národ. Toto jedinečné postavení, tuto výsadu nám dal Hospodin. Ale vzhledem ke všem těm tragickým událostem, které nás postihly v důsledku našeho „vyvolení“ už mnozí z nás podlehli pokušení hodit Všemohoucímu tuto přednost pod nohy nebo Mu alespoň navrhnout (jako ten mlékař Tevje z Anatevky): „Možná bys mohl pro změnu také jednou vyvolit někoho jiného.“ Zůstává faktem: Hospodin Svůj úmysl nezmění. My jsme prostě vyvolení. A ani kousek našich dějin nedává žádný smysl, pokud nepochopíme, k čemu jsme vyvolení: nést světu poselství o Mesiáši.

Pokud porozumíme, že jsme vyvolení k naplnění svatého povolání, můžeme také pochopit, proč se po celé naše dějiny pokoušely Hospodinu nepřátelské mocnosti ukončit naši existenci. Kdybychom zmizeli před přelomem současného letopočtu, Mesiáš by nikdy nepřišel, nemohl by zemřít za naše hříchy a vstát mrtvých, jak to o Něm prorokoval Izajáš 53,8: *„Byl vyťat ze země živých, proviněním Mého lidu raněn byl.“*

Kdybychom v následujících 2 000 letech byli vyhubení, nemohl by se Mesiáš vrátit, protože v té době zde musíme my Židé být, aby se naplnilo proroctví ze Za 12,10: *„Pohlédnou na Mne, jehož probodli.“*

Duchovní kořen antisemitismu je snaha zmařit Boží plán na seslání Záchrance – Záchrance předně pro Židy, a pak pro ostatní národy.

A pojďme o krok dál. Když pochopíme, proč jsme byli vyvolení, pochopíme také, proč Hospodin nezasáhne dříve, než nastane soužení. Často soužení a útlak slouží jako varování nebo výzva, má probudit naši pozornost a dovést nás k tomu, abychom hledali pomoc u Hospodina, místo sami u sebe. Naše past u Rákosového moře je velkolepý příklad. Jindy přicházelo soužení jako soud: tragický důsledek naší nechuti vrátit se k Hospodinu. Zničení Prvního jakož i Druhého chrámu v tentýž den v kalendáři (devátého Avu) jsou toho příkladem.

A ačkoliv Hospodin používal soužení jako soud za naše hříchy: skutečnost, že nás miluje a že nás povolal, dostatečně vysvětluje skutečnost, že nedovolil naše úplné vyhlazení. Ano, pokud pochopíme, k čemu nás vyvolil a povolal, pochopíme dokonce, proč nás vždycky zachoval od totálního vyhlazení a proč ty národy, které používal k našemu trestání, těžce trestal a často dokonce úplně vyhladil.

Hospodin dopustil vyhlazení mnoha národů; naše vyhlazení nedopustil nikdy. A také to nikdy nedopustí na základě toho vyvolení, povolání – účelu, pro který nás vyvolil; a stále je ještě pevně rozhodnutý, že bychom své poslání splnit měli.

Pokud nechápeme důvod svého vyvolení, jsou naše dějiny absurdní skládačkou či v nejhorším případě zlovolný žert. První možnost nás žene nesmyslným, nihilistickým mořem. Ta druhá možnost nás vydává na pospas hnusné zbožštěné kočce, která si s námi hraje – s myškami zahnanými do kouta, a v každé generaci nás zavaluje novými utrpeními.

Existuje však ještě třetí možnost – lepší než nihilismus nebo představa zlovolného božstva. Píše o ní Jeremiáš 29,11:

„Já Sám přece vím, jak o vás přemýšlím, praví Hospodin. Mám v úmyslu vás prospěch, a ne neštěstí; chci vám dát budoucnost a naději.“

Hospodin má pro nás plán a cíl. V Jan 10,10 Ješua řekl o Svých ovcích:

„Já jsem přišel, aby měly život – život v plnosti!“

Avšak tento život v plnosti můžeme najít jen tak, když uvedeme svůj život do souladu s tím povoláním, které nám dal Hospodin. A toto povolání se v našem životě nemůže naplnit, dokud nebude mít korektní vztah k Tomu, který si nás vyvolil. A tento vztah dosáhneme pouze tak, když veřejně přiznáme, že Ješua zemřel jako smírcí oběť za naše hříchy a vstal z mrtvých, jak to čteme v Iz 53,5.6:

*„ON byl proboden naším proviněním,
našimi vinami trýzněn byl;
pro naše blaho snášel potrestání –
byli jsme uzdraveni Jeho ranami.
My všichni jsme jako ovce zabloudili,
každý se na svou cestu obrátil,
Hospodin ale uvalil na Něj provinění nás všech.“*

Volba možností, které se nám zde nabízejí, se neomezují na to, zda věříme Písmu a svoji důvěru vsadíme na Ješuu. Volba spočívá v tom, zda chceme nebo nechceme najít ve svém životě smysl a naplnění. Proto nám krátce před tím, než jsme vstoupili do Zaslíbené země, Mojžíš řekl:

„Dnes jsem vám předložil život a smrt, požehnání a prokletí.

Vyber si život a budeš žít ty i tvé símě.“

Několik myšlenek pro nežidovské přátele, kteří nevěří v Pána Ježíše

Děkuji, že si mou knížku čtete. Jsem rád, že jste – ať z jakéhokoliv důvodu – vzali do rukou tento spis a že jste dočetli až sem. Jsem si vědom toho „nebezpečí“, že všechna ta moje slova, že my Židé jsme „vyvolení“ jako národ, mohou znít jako národní pýcha. Doufám však, že tohle jste neslyšeli. Mnohem víc doufám, že jste opakovaně slyšeli, jak velice vás Hospodin miluje a jak moc touží získat vaši pozornost. Mohli bychom dokonce říci: Hospodin celou historii mého národa používá jako prostředek, abyste zpozorněli a začali naslouchat.

Co vám chce tedy Pán Bůh povědět? Toto poselství se často označuje jako dobrá zpráva a opravdu to dobré poselství je. Ale také špatné. Nejdříve bych vám rád předal to dobré poselství.

Pán Bůh nás tak velice miluje, že poslal Svého Syna - Mesiáše Ješuu, aby jako výplatu za naše hříchy zemřel a vstal z mrtvých. Když tomuto dobrému poselství uvěříme a poprosíme Je, aby nám naše hříchy odpustil, odpustí nám a daruje nám věčný život.

Teď však ta „špatná zpráva“. Takovou lásku si nijak nezasluhujeme, ba to jediné, co si od Pána Boha zasloužíme, je Jeho věčné odsouzení a Jeho věčný hněv. Už před dávnými časy o tom píše prorok Izajáš (59,2):

„Vaše viny jsou překážka mezi vámi a vaším Bohem.

Vaše hříchy vám skryly Jeho tvář, aby neslyšel.“

Hřích zničil náš vztah k Pánu Bohu a hřích ničí každý náš pokus, o kterém doufáme, že by mohl přinést do našeho života radost a smysl. Jako výsledek jsou všechny naše vztahy poznamenané pochybnostmi, závistí, neupřímností, ba dokonce podvodem a nenávisť. A všechna naše námaha dosáhnout smyslu a cíle, všechno úsilí o nějaký výsledek je rozrážení větru. Proč? Protože jsme oddělení od toho Jediného, který opravdu může náš život potvrdit a říci: „Dobře provedené!“ Jaká tragická situace! Pokud toto špatné poselství nepřijmeme a nebudeme k Pánu Bohu volat o vykoupení, zavedou nás nakonec naše hříchy do věčnosti bez Pána Boha – zůstaneme navěky a navždy od Něho oddělení. Není divu, že Ješua na kříži křičel bolestí, když nesl trest, který jsme si zasloužili my:

„Bože můj, Bože můj, proč jsi Mne opustil?“ (Mt 27,46)

Tento bolestný křik měl být vlastně naším.

Tak teprve nyní dostává to dobré poselství smysl. Nyní září ta naděje toho dobrého poselství jako slavný protiklad k hrůze toho špatného poselství. Ve své nesrovnatelné lásce k nám překlenul Pán Bůh tu děsnou nás od Něho dělící propast, vyhloubenou našimi hříchy. Poslal svého Syna, aby zaplatil naše dluhy a přivedl nás zpět k Otci. Když uvěříme a přijmeme to dobré poselství, že Ješua zemřel za naše hříchy a vstal z mrtvých, pak nás Hospodin vykupuje: vysvobozuje nás z tragické situace našeho pozemského života a zachová nás od zlého – od věčného zatracení v budoucím světě. Dopřeje nám nový vztah s Pánem Bohem, který začíná tady a teď a trvá na věky – dar věčného Božího života.

Slovo pro moje mesiášské bratry a sestry

Někteří z vás jsou jako já Židé. Někteří Židé nejste. Ale Pán Bůh vám položil obzvlášť na srdce náš národ a spojil vás s námi – a to je ještě něco více než div, že my všichni jsme jedno v Něm. Možná žijete v manželství s Židem / Židovkou, co věří v Ješuu. Možná spolupracujete v nějaké mesiášské službě. Všichni pokládáme za důležité prožívat svoji židovskou identitu.

Je dobré a správné, že se zasazujeme za židovské věci, jako je právo na existenci židovského státu Izrael. Je dobré a správné, že pozvedáme hlas proti antisemitismu a rasové nenávisti jakéhokoli druhu. Ale upřímně řečeno: to všechno nestačí.

Je dobré a správné, že žijeme jako Židé a svým dětem předáváme toto dědictví. Ale ani to vlastně nestačí.

Je dobré a správné zakládat mesiášské sbory, kde uctíváme Ješuu v židovském prostředí a připomínáme nežidovským křesťanům židovské kořeny jejich víry. Ale ani to vlastně nestačí.

Je dobré a správné, že židovským stylem života ještě nevěřícím Židům ukazujeme, že víra v Ješuu jde ruku v ruce s židovskou identitou. Avšak ani to nestačí.

Žádný z těchto důvodů nesahá dost blízko k našemu povolání být Božími svědky tomuto světu. Narodili jsme se s národním povoláním – misijním pověřením, kterého se nám dostalo od Hospodina na Sinaji. Jak bychom mohli užívat výsadu vyvolenosti, ale nechat bez povšimnutí ležet ten úkol, k jehož provedení nás Hospodin vyvolil? Myslím tím, že by každý mesiášský Žid měl opustit svoji obec a stát se misionářem někde v daleké zemi, kde nejsou žádní Židé? Tak to samozřejmě nemyslím. Avšak naše povolání má hrát v našem životě zásadní roli, máme mít otevřený zrak pro příležitosti, kde v tom okolním světě máme být světu svědectvím. Tyto možnosti jsou všude, kde se otevřeně přiznáme ke svému židovství jako věřící v Ješuu. Jeden příklad:

V celé Evropě určitě není jediné země, kdy by nás někdy ve své historii nepronásledovali. Vzpomínám si, jak ještě když jsem byl malý chlapec, řekl mi můj tatínek s jistou stopou potupné pýchy v hlase: „Nikdy nezapomeň, že nás prakticky ze všech civilizovaných zemí vyrazili.“ A přesto naše dějiny pronásledování se z Boží milosti staly platformou, abychom právě v zemích, kde jsme umírali, mohli kázat tu dobrou zprávu. Protože když v těchto zemích jako Židé veřejně zvěstujeme evangelium, nemohou vůči našemu poselství zůstat lhostejní jak Židé, tak Nežidé. Jaké je to svědectví, že Pán Bůh opravdu všechny věci může obrátit k dobrému a také to činí pro ty, kteří jsou podle Jeho předložení povolání.

Pokud je nám důležitá naše židovská identita, mělo by nám být stejně důležité naše povolání. Do té míry, do jaké přijímáme a žijeme své povolání, do té míry potvrzujeme svoji židovskou identitu. A zároveň do jaké míry své povolání popíráme, do té míry pohrdáme svým židovstvím.

Je dobré a správné, že toužíme po vykoupení našeho lidu. Ale copak si nemáme přát ještě něco víc? Neměli bychom stejně toužit po záchraně těch národů, k jejichž dosažení jsme jako Hospodinovi svědkové povolání? Neměli bychom toužit po záchraně všech lidí, a k tomu působit, abychom tak naplnili své povolání?

Často si myslím, že my mesiášští Židé jsme dnes jako generace lidí, kteří všichni jsou Jan Křtitel. Určitě nechci nikoho z nás stavět jemu na roveň. Jan však volal lidi k pokání a někteří z nich se později stali apoštoly Pána Ježíše. Jinak řečeno: Jan ovlivnil život těchto apoštolů a pak tito apoštolé postavili svět na hlavu! Opravdu věřím, že někteří Židé, s nimiž vy či já dnes mluvíme, se zítra stanou Božími vyslanci k národům.

Slovo pro nežidovskou věřící Církev

Pokud se týká vyvolení Izraele, všiml jsem si aktuálně v křesťanských kostelech a modlitebnách nejméně tří nesprávných postojů. **Zaprvé** je zde lhostejnost vůči našemu stále trvajícím povolání; **zadruhé** je zde rafinované odmítnutí našeho trvajícím povolání, které se prezentuje tak, že Izrael byl nahrazený; **zatřetí** je zde nediferencované uctívání všeho židovského na základě povolání, aniž by kdo chápal, v čem skutečně toto poslání spočívá. Asi se vyděsíte mé následující poznámky: Pokud se kloníte k některému z těchto názorů, rozhodně je hodte přes palubu.

Možná je vám vyvolení Izraele lhostejné. Pokud je tomu tak, naléhám na vás, aby se vám stalo důležitým – už z lásky ke ztraceným národům, které hynou. Předpokládejme, že Hospodin povolal Izrael, aby sehrál hlavní roli při záchraně národů. Pokud je nám toto povolání lhostejné

– není nám pak také lhostejné, že nám Pán Bůh uložil světovou misií? Neměli bychom pozorně slyšet na všechno, co nám Pán Bůh říká o největším možném působení v tomto úkolu? Pokud Hospodin skutečně povolal určitý národ ke světoširému zvěstování evangelia, měli bychom toto povolání přece potvrdit a ne je přecházet lhostejným pokrčením ramen.

Možná se vám namluvilo, že křesťanská církev Izrael nahradila. Odmítáte představu, že by Hospodin udělal takové neodvolatelné povolání takovému vrtkavému národu, jak jsme my Židé. Možná to vnímáte tak, jako by Hospodin měl nějakého obzvláštního miláčka, jako by byl stranický. Možná vám pomůže, když zmíním tohle: Izrael nebyl vyvolený, aby požíval nějaké privilegiované postavení. Byl vyvolený, aby naplnil určitý úkol. Pokud se týká naší vrtkavosti – nebo přesněji a upřímněji: naší nevěrnosti: Což právě to není smysl milosti? Bůh nevyvoluje ty, kteří si to zasluhují. On vyvoluje, koho chce. Hospodin nás Židy nevyvolil proto, že bychom si to zasloužili. Hospodin nás nezachoval proto, že bychom byli obzvlášť věrní. Hospodin nás povolal a zachoval a prohlásil naše povolání za neodvolatelné, protože věrný je ON. To je to, co se nazývá milost. Kromě toho: když nepustíme ze zřetele, že Hospodin nás Židy vyvolil na základě své lásky ke všem národům, pak není žádný důvod odmítat ten Jím vyvolený národ. A na druhé straně: my Židé máme všechny důvody se radovat z národů, které Hospodin miluje.

Možná jste křesťan, který nejenom miluje židovského Mesiáše a židovský národ; možná jste připravený bez váhání a studu vyhlášovat, že my Židé jsme stále ještě Božím vyvoleným národem. Jsem za vaši lásku vděčný, ale dovoluji, abych vás upozornil na některá nebezpečí. Pokud vaše láska povede k tomu, že bez rozlišování budete uctívat všechno židovské, je to nebezpečné. Víte, to nám nepomůže naplnit naše poslání. Jen to podporuje růst naší pýchy. Pokud naši nevěru „respektujete“ nebo omlouváte, nepomáhá nám to k naplnění našeho úkolu. Brání nám to proniknout k víře. Pokud nás stále prosíte o odpuštění všech těch krutostí, kterých se v minulosti dopouštěli zlí lidé ve jménu toho něžného Nazarejského, nepomůže nám to k naplnění našeho úkolu. Posiluje to jen naši víru, že „tito křesťané“ a „ten Ježíš Kristus“ nesou vinu za všechny ty hrůzy, které nás postihly v uplynulých dvou tisíciletích. *Proč konec konců byste mne měli prosit za odpuštění, když sami jste se žádným zločinem neprovinili? A když nám budete povídat, jak velice nás milujete, ani to nám nepomůže naplnit naše poslání. To nás jedině našťve. Pokud nás opravdu milujete (ptáme se), proč pokládáte za svoji povinnost nám to kolem dokola opakovat?*

Jak nám tedy můžete pomoci k naplňování našeho poslání? Co potřebujeme? Potřebujeme vaše modlitby za naši spásu. Potřebujeme, abyste nás povzbudili, abychom činili pokání za naše hříchy a uvěřili v Ješuu. Potřebujeme vaše povzbuzení, abychom uposlechli Jeho slovo a vyšli nejdříve k Židům a stejně tak k Nežidům. To nám pomůže splnit náš úkol. A kromě toho nás to podnítl nést evangelium národům, které Hospodin bezpodmínečně chce zasáhnout. Potřebujeme vaše modlitby, aby Hospodin vyslal dělníky na svoji žeň. Slyšel jsem, že pole jsou už dost zralá.

Neodvolatelné povolání

V jistém smyslu to všechno začalo přibližně před čtyřmi tisíci roky na jedné rovině v Mezopotámii. Hospodin řekl Abramovi:

*„Odejdi ze své země, ze svého příbuzenstva
a ze svého otcovského domu do země, kterou ti ukážu.
Učiním z tebe veliký národ a požehnám ti.
Zjednám ti veliké jméno a budeš požehnaním.
Požehnám těm, kdo ti žehnají a toho, kdo ti zlořečí, proklejí.
Všechna rodiny země dojdou požehnaní v tobě.“ (Gn 12,1-3)*

Že Hospodinu ležela na srdci záchrana národů, vidíme z té skutečnosti, že změnit jméno prarodce z Abram („vznešený otec“) na Abraham („otec mnohých národů“) Gn 17,5.

Pro Abrahama nebylo snadné poslechnout toto povolání. Nebylo to ani lehké pro tělesné potomky praotce, které Hospodin vyvolil jako nástroj požehnání pro celý svět. Tito potomci se často chovali spíše jako odpůrci než jako vykonavatelé tohoto povolání. Avšak ve své milosti k nám, ve své lásce k našim otcům, ve své věrnosti svému slovu a ve své vášnivě lásce k národům Hospodin nikdy svůj plán nezměnil, své povolání nezrušil, k čemu se rozhodl, neúžil, poselství záchrany se má nést do celého světa. Neznám žádné jiné místo v Písmu, které by to vyjádřilo zřetelněji, než Pavlova výpověď, zapsaná v Ř 11,1-2.28-29:

*„Ptám se tedy: Zavrhl Bůh svůj lid? V žádném případě!
Vždyť i já jsem Izraelita, ze semene Abrahamova, z pokolení Benjaminova.
Bůh nezavrhl svůj lid, který odedávna znal...
Co do evangelia se tedy kvůli vám stali nepřáteli,
ale co do vyvolení jsou to kvůli otcům milovaní Boží,
Hospodin nelituje svých darů a povolání.“*

Často si říkám, že pro nás Židy jsou to ty nejotřesnější a nejpopuzdivější verše z celé Bible. Pavel prostě otevřeně říká, že ti z nás, kteří ještě nevěří, jsou „nepřátelé“ evangelia. Tvrdá slova! Hned však zároveň připojuje, že se náš odpor děje kvůli pohanům. Pavel však bez jakýchkoliv vytáček dál objasňuje, že i přes náš odpor jsme stále ještě Boží milovaní kvůli otcům. Proč? Protože povolání, které nám předal od otců na syny je neodvolatelné.

Pavel tomu mohl dobře rozumět, protože jeho vlastní život to všechno obsahoval tak říká „v jedné ořechové skořápce“, jak to právě zde zmiňuje. V Ga 1,13 a ve Sk 22,4 otevřeně přiznává svoje původní nepřátelství a protivení se evangeliu.

„Jako stoupenec judaismu jsem nesmiřitelně pronásledoval Boží církev a snažil se ji vyhladit.... Tu cestu jsem pronásledoval až k smrti. Zatýkal jsem muže a ženy a dával je do vězení.“

Změnil snad Pán Bůh kvůli Pavlovi nepřátelství Svůj plán, že povolá za apoštola pro pohany tohoto muže, kterého předem znal? V žádném případě. Naopak. Pán Bůh použil to Pavlovo nepřátelství jako nejlepší příklad toho, jak je Boží milost přístupná pro každého, kdo se kaje a uvěří:

„Ale proto se Bůh nade mnou smiloval, aby Kristus Ježíš na mně nejhorším (z hříšníků) ukázal svou bezmeznou trpělivost pro příklad těm, kdo mají v Něho uvěřit k věčnému životu.“ (1Tm 1,16)

A když Pavel konečně uvěřil, použil jej Pán Bůh více, než kteréhokoli z ostatních apoštolů, aby nesl evangelium nejdříve vlastnímu lidu a pak ostatním národům.

Co platí pro tohoto apoštola, platí pro celý národ. Ačkoliv většina z nás ještě setrvává v nevěře, a jiní v opravdové a tvrdé opozici, jsme „milovaní kvůli otcům, protože svých darů milosti a povolání Bůh nelituje.“ A:

„Když tedy jejich selhání obohatilo svět a jejich umenšení obohatilo pohany, co teprve jejich naplnění!“ (Ř 11,12)

Nejen pouze z Ř 11,29 vysvítá, že Pán Bůh své povolání nezměnil, ale je to patrné i z historického kontextu. Pavel píše tato slova nanejvýš 30 roků po popravě Pána Ježíše – popravě, kterou vůdcové národa požadovali a za niž se přimlouvali. Kdyby vůbec kdy existovalo nějaké přestoupení, které by Všemohoucího mohlo přimět ke změně smýšlení, byl by to jistě ten hřích vůdců národa, když jeho jménem odmítli Mesiáše. A přesto: Pavel to píše v době, kdy pravděpodobně ještě žili mnozí z nepřátel Pána Ježíše. A při tom silně potvrzuje, že právě oni jsou povolání a milovaní.

To povolání – jediné, kterého se kdy Izraeli dostalo – trvá nepohnutelně až dodnes. Je jasně z Písma patrné. Je patrné z metody služby apoštola Pavla. Je dokonce patrné z horlivého hledání nějakého cíle, který by stál za to, hledání, které se tak neklidně zvedá v nejednom židovském srdci. Pavel jasně diagnostikoval problém naší vášně pro falešné cíle, když napsal:

„Mohu dosvědčit, jak horlí pro Boha, jenže v nevědomosti.“ (Ř 10,2)

Není divu, že tak mnozí z nás v celých dějinách se cítili puzeni začít s nějakým novým podnikem, nebo že mistrně přednesli nějaký nový podnik. Jsme prostě stvoření ke zvěstování –

a přesně to děláme, ať už zvěstujeme evangelium nebo něco jiného. Ale jak to přirozeně jde dohromady, když konečně zvěstujeme to poselství, k jehož zvěstování nás Hospodin stvořil.

Protože Hospodin zůstává věrný zaslíbením, daným otcům, protože nás miluje a svůj vyvolený lid nikdy nezavrhl, protože svou podstatu nemění a své povolání neodnímá, protože miluje všechny národy, stvořil podivuhodný národ a povolal ho, aby nesl do světa Jeho poselství. A protože Jeho slovo je pravda, můžeme se radovat v jistotě: Co Hospodin řekl, to také naplní:

„...vyvolený lid, který jsem si vytvořil, aby Mou chválu hlásal.“ (Iz 43,21)

Poznámka 1

Kdybychom přijali ten blud, že můj židovský národ nemusí věřit v Ješuu, protože už jsme „vyvolení“ – pak si také musíme položit otázku: „Proč Ješua, židovský Mesiáš ke skrz naskrz židovskému posluchačstvu řekl o židovském svátku Pesach:

„*Já jsem ta cesta, pravda i život. NIKDO nepřichází k Otcí, než skrze Mne!*“ (Jan 14,6)

Pokud věříme, že tato slova jsou pravdivá a že platí pro všechny lidi – a tak tomu opravdu je – pak jsou každopádně pravdivá a nutná pro lidi, k nimž tehdy Pán Ježíš osobně promlouval, a to byli Židé.

Pokud tvrdíme, že pro Židy je jiná cesta spásy, než pokání a víra v Ješuu, musíme si položit otázku: „Proč tedy apoštol Petr – apoštol pro Židy – řekl před sanhedrinem (židovskou veleradou, složenou z náboženských vůdců národa): „*V nikom jiném není spása – na světě není lidem dáno jiné jméno, v němž bychom mohli být spaseni!*“ (Sk 4,12) A dále se můžeme ptát: „Proč Ješua nejdříve vyslal své učedníky, aby kázali evangelium jediné Židům?“ (Mt 10 ,6). A proč řekl Nikodémovi – zbožnému Židovi své doby – že se musí znovuzrodit? (J 3,3)

Nový zákon jasně učí, že my Židé nejsme spaseni svým původem (L 3.7-8), ani Mojžíšovým zákonem (Ga 2,15), ani nějakou protekční Boží milostí někdy později (Žd 9,27).

Někteří lidé dokonce bludně tvrdí – což je tragédie – že je necitlivé a dokonce antisemitské nést Židům evangelium. Kdyby tomu tak bylo, co bychom řekli Ješuuvi, apoštolům a prorokům, kteří je předcházeli? Vždyť ti všichni jednoznačně nesli evangelium Židům. Opravdu si myslíme, že by Mojžíš, proroci, Ješua a apoštolé se chovali antisemitsky? To tedy nikdy, opravdu nikdy!

Hospodin dokonce přikázal v Mojžíšem zprostředkovaném zákoně: Až přijde Mesiáš, všichni Jej musíme poslouchat – jinak budeme voláni k zodpovědnosti, že jsme Hospodina neposlechli. (Dt 18,19)

Vím, že mnozí křesťané jen neradi přiznávají, že i my Židé musíme uvěřit v Pána Ježíše, aby-chom došli spásy. Myslím, že toto váhání pramení z části z obavy, že by tato pravda můj židovský lid zranila. Jestliže však zapřeme pravdu, a toto zapření můj lid zraní – ten lid, o němž tvrdíme, že jej milujeme – pak je toto popření to nejméně lásky prázdňé, co vůbec můžeme udělat. Pokud je Ješua opravdu ta jediná cesta spásy, není to žádný skutek lásky, pokud nám tuto pravdu neřeknete jen proto, že jsme Židé.

Poznámka 2

Někdo třeba namítne, že v 1P 2,9 – 10 nemohou být míněni Židé. Petr píše adresátům, že nebyli Národ a až nyní jsou Boží lid vírou v Mesiáše Ješuu. Kdo takto uvažuje, že v 1P 2,10 a Ř 9, 24 - 25 nemohou se mýnit Židé, nebere v potaz pět důležitých věcí:

1. Na počátku svého dopisu Petr jasně označuje adresáty. Dopis je určený Židům věřícím v Ješuu, kteří žijí v diaspoře (1P 1,1) Např. sám Calvin ve svém komentáři k 1.Petrově to uznává.

Ak vás táto téma zaujala, odporúčame vám pozrieť si aj nasledujúce dokumenty z našej webovej stránky

v PDF:

- 31. O Židoch (link: www.knihy-benjan.sk/31_o_zidoch.pdf)
- 47. Holokaust a darvinizmus (link: www.knihy-benjan.sk/47_holokaust_a_darvinizmus.pdf)
- 53. Kresťania a Židia (link: www.knihy-benjan.sk/53_Krestania_a_Zidia.pdf)
- 69. Tragédia Európy: nahradili sme Židov moslimami (link: www.knihy-benjan.sk/69_nahradili_sme_Zidov_moslimami.pdf)
- 71. Vyvolený – jedinečné povolání Izraele (link: www.knihy-benjan.sk/71_Vyvoleny_Izrael_odAviSnider.pdf)
- 72. Něco o původu a historii antisemitismu (link: www.knihy-benjan.sk/72_Neco_o_puvodu_a_historii_antisemitismu.pdf)

V pps („prezentácia“):

- 27. Naozaj nebol holokaust? (link: www.knihy-benjan.sk/27_naozaj_nebol_holokaust.pps)

Upozornenie:

z webovej stránky

www.knihy-benjan.sk

z ktorej pochádza tento článok, si môžete bezplatne stiahnuť hociktorý z **viac než 150 dokumentov** (článkov v PDF alebo prezentácií v PPS formáte).

Okrem toho tam nájdete **ponuku kníh** so zaujímavou **náučnou tematikou:**

kultúra a umenie (napr. trendy vývoja kultúry Západu, európske maliarstvo od renesancie po modernu, L. N. Tolstoj ako ho možno nepoznáte...)

prírodné vedy (hlavne biológia: napr. život z rôznych pohľadov, niečo z antropológie, o problémoch evolučnej teórie s inteligentným designom a inými novými vedeckými faktami atď.)

zdravie (napr. o problémoch a chybách lekárov i pacientov pri liečení chorôb a o tom ako im čeliť, o starnutí a starobe)

filozofia a teológia (napr. teoretické i veľmi praktické otázky súvisiace s vierou, o pôvode dogiem a problémoch s nimi, ale i o závažných problémoch a sporoch teológov)

Tieto knihy s dostupnou cenou (a navyše s možnosťou zliav) nenájdete v bežných, ale iba v niektorých špičkových kníhkupectvách alebo priamo u nakladateľa, t.j. na vyššie uvedenom URL („webovej adrese“)